

Arrest

nr. 248 842 van 9 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X, handelend in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijke
 vertegenwoordiger van haar minderjarige dochter X
 2. X
 beiden handelend in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke
 vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X
 3. X
 4. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DOUTREPONT
 Haachtsesteenweg 55
 1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X – handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X –, X – handelend in eigen naam en samen met X als wettelijke vertegenwoordiger van X en X –, Xen X, die allen verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 1 juli 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 juni 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. DOUTREPONT, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste, tweede, derde en vierde verzoeker dienen op 22 januari 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Eerste en tweede verzoeker worden gehoord op het Commissariaat-

generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 20 februari 2019; tweede en derde verzoekers op 27 februari 2019.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 4 juni 2020 ten aanzien van elk van de verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De eerste bestreden beslissing genomen ten aanzien van eerste verzoekster R.H.F.C. luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, F.C.R.H.(...), verklaart over de Colombiaanse nationaliteit te beschikken en geboren te zijn op 11/7/1984 in de Colombiaanse hoofdstad Bogota. U heeft 3 minderjarige kinderen (allen in België) waarvan het jongste geboren werd in België. Uw partner J.A.C.R.(...) (OV 8.574.913 CG 18/10678), tevens de vader van uw 2 jongste kinderen, uw moeder M.E.H.C.(...) (OV 8.574.883 CG 18/10674) en uw broer Je.D.R.H.(...) (...) bevinden zich samen met u in België. Uw vader en uw schoonouders wonen in Bogota. U werkte in Colombia in human resources, daarna in een stichting voor gezinswelzijn, vervolgens werkte u in het kader van een stage, teneinde uw diploma in de psychologie te behalen, in een stichting voor oudere mensen met problemen. Sinds juni 2014 woonde u in Bogota samen met uw partner J.A.(...).

U verklaart dat u op 5 augustus 2016 een brief ontving waarin stond dat uw familie zou worden gedood, te beginnen met uw dochter, u verbrandde deze brief.

Op 15 augustus 2016 ontving u een tweede brief waarin stond dat u 3 000 000 pesos (equivalent van 700 €) diende te betalen tegen 21 augustus 2016. U bracht het geld, zoals opgegeven in de instructies, naar het Simon Bolivar Park. Op 18 september 2016 verhuisde u met uw partner, uw twee kinderen en ook met uw broer Je.D.(...) naar een ander adres in Bogota. Een week later, op 27 september 2016, vertrok uw broer op reis naar Europa.

Op 3 oktober 2016 ontving u ook op dit adres een brief met de mededeling dat ze jullie gingen doden. U kreeg paniekaanvallen en achtervolgingswanen en u vreesde voor het leven van uw oudste dochter T.(...). U ging een paspoort voor uw dochter aanvragen, bracht de volmacht van haar vader in orde en stuurde haar op 20 november 2016 naar België, naar uw nicht. Zowel uw familie als uw dochter zelf dachten dat het was om taallessen te gaan volgen in België. Nadien ontving u enkele telefoontjes, waarbij u soms een meisjesstem “hallo” hoorde zeggen en waar er soms niets werd gezegd. U wou niet meer op het adres waar u woonde blijven en jullie verhuisden naar het huis van uw schoonmoeder waar u ook nog dergelijke telefoontjes kreeg. Hier woonde u maar kort want op 19 december 2016 – haar verjaardag - trok u in bij uw eigen moeder, die sinds 2013 buiten Bogota woonde, met name in Villavicencio, de hoofdstad van het departement Meta. Uw partner bleef bij zijn moeder in Bogota wonen, jullie hadden vervolgens dagelijks telefonisch contact en om de 14 dagen kwam hij u bezoeken in Villavicencio. U moest ook regelmatig terug naar Bogota om uw stages te volbrengen.

Op 24 april 2017 trof uw moeder in Villavicencio een enveloppe aan die aan u was gericht. U werd in deze brief opnieuw bedreigd en er werd gezegd dat u kon gaan waar u wou, maar dat ze wisten waar u was. Tot op dat moment had u niemand van uw familie ingelicht over de brieven, afpersing en bedreigingen, maar nu besloot u uw verhaal te doen bij uw moeder. Uw moeder begreep nu eindelijk uw vreemde gedrag, voordien dacht ze dat dit te maken had met problemen met uw partner. De situatie in uw land kennende vond ze het ook geen goed idee om aangifte te doen. Ze plaatste een bordje “te koop” aan haar woning, maar kreeg haar woning niet verkocht. Ze legde zich dan toe op de opvang van uw tweede dochter Hanny terwijl u ging werken in het restaurant van uw neef. U bleef wonen in Villavicencio.

Het bleef rustig tot 30 oktober 2017. U had die dag in het restaurant van uw neef gewerkt en toen u thuiskwam 's avonds zag u een brief waarin er van u 5 000 000 pesos (equivalent van 1185€) werd geëist die u tegen 12 november 2017 diende te betalen. De volgende dag ging u naar Bogota om af te spreken met uw partner, aan wie u heel de situatie uit de doeken deed. Hij was lastig omdat u die problemen meer dan een jaar voor hem verzwegen had. Uw partner vond het ook geen goed idee om naar de autoriteiten te stappen gezien de mogelijke corruptie. Jullie belden uw broer die zich inmiddels samen met uw oudste dochter in België bevond. Jullie beslisten de plannen die jullie hadden om uw dochter in België in december te bezoeken te vervroegen. U keerde niet meer terug naar het huis van

uw moeder, maar woonde tot uw vertrek uit Colombia in het huis van uw schoonmoeder. Uw moeder sloot een extra lening af en uw schoonouders schoten ook geld voor, waardoor u en uw partner vliegtickets naar Europa konden aankopen. Aan uw schoonouders en aan uw vader vertelden jullie niet de echte reden van jullie vertrek.

Jullie vertrek was op 8 november 2017 gepland. De dag van jullie vertrek kreeg u 's ochtends een sms-bericht waarin u werd aangemaand om de som geld op 12 november 2017 te betalen. Uw partner belde onmiddellijk naar uw broer in België die jullie adviseerde om nog voor jullie vertrek een aangifte te gaan indienen opdat u een schriftelijk bewijs van uw problemen zou hebben. U bent dit diezelfde dag nog, op 8 november 2017, samen met uw moeder gaan doen, maar wanneer u terug thuis kwam kreeg u een telefoontje van de luchtvaartmaatschappij dat uw vlucht werd geannuleerd. Uiteindelijk kon u op 17 november 2017 met uw partner en uw dochter uit Colombia vertrekken. Uw moeder besliste eerst niet mee naar België te reizen, en bleef nog in haar eigen huis wonen. Uiteindelijk bedacht ze zich en ze verliet Colombia op 9 december 2017.

U kwam op 18 november 2017 aan in België waar u samen met uw partner op 22 januari 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende. Ook uw broer die zich al geruime tijd in België bevond en uw moeder dienden diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

U verklaart dat indien u zou terugkeren naar Colombia iedereen van uw familie gedood zal worden.

Ter ondersteuning van jullie verzoek om internationale bescherming worden de originele paspoorten van u, uw partner, uw dochters, uw moeder en uw broer neergelegd, de geboorteaktes van uw 2 dochters, uw identiteitskaart en die van uw partner, de identiteitskaart van uw moeder, een kopie van de geboorteakte van uw moeder, een Belgisch medisch attest betreffende uw moeder, een kopie van de geboorteakte van uw partner, een gecertificeerde kopie van de geboorteakte van uw broer, de toestemming van de vader van uw oudste dochter om haar naar het buitenland te laten reizen, 4 dreigbrieven, de aangifte van een klacht bij het openbaar ministerie, een mailbericht dat geldt als ontvangstbewijs van die klacht en afdrukken van de toestand van die klacht (toestand = inactief). Verder leggen jullie 6 dikke fardes neer die respectievelijk voor u, uw partner, uw moeder, uw broer, uw dochter Hanny en uw dochter T.(...) jullie levensloop, schoolverleden en professionele loopbaan illustreren, aangevuld met foto's, reispapieren, vluchtgegevens alsook Belgische administratieve documenten betreffende jullie asielprocedure, mutualiteit, medische gegevens, vaccinaties e.d. Wat uw partner betreft bevinden er zich tevens kopieën van documenten i.v.m. de sociale activiteiten van uw partner en zijn deelname aan de lokale verkiezingen in 2015 in uw en zijn fardes, meerdere kopieën van dezelfde documenten bevinden zich in alle fardes, ook treft men in de neergelegde fardes algemene persartikels betreffende de situatie in Colombia op vlak van criminaliteit aan. Verder heeft uw advocate een fax d.d. 27/2/2018 gestuurd met opmerkingen over het interview bij DVZ en een mailbericht d.d. 20/3/2019 met opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. U legt immers geen objectief verifieerbaar bewijs voor van de feiten die de kern van uw asielrelaas vormen, uw verklaringen betreffende de door u naar voren geschoven asielmotieven zijn onvoldoende overtuigend, weinig plausibel tot ongeloofwaardig en er zijn tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen en de inhoud van de door u neergelegde documenten waardoor u niet bij machte bent een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Zo is het in eerste instantie volstrekt onaannemelijk dat u verklaart dat uw ganse familie met de dood bedreigd werd maar dat u uw familieleden niet op de hoogte bracht van het gevaar dat ze liepen (CGVS,

p.8-9, 12-13, 15-16, 21-22-23). U lichtte uw moeder 9 maanden na de start van de bedreigingen in en aan uw partner en aan uw broer vertelde u het pas 15 maanden na het begin van de bedreigingen. Uw uitleg dat u hen niet ongerust wou maken houdt geen steek. Indien uw familie immers werkelijk met de dood bedreigd werd diende u hen logischerwijze net wel in te lichten opdat ze hun voorzorgsmaatregelen hadden kunnen nemen en waakzaam hadden kunnen zijn of zichzelf hadden kunnen beschermen. In geen enkele van de dreigbrieven staat bovendien te lezen dat u een spraakverbod had noch vermeldde u dat het u ooit verboden werd over de bedreigingen te spreken wat het allemaal des te onbegrijpelijker maakt. Uw broer die op reis was in Europa keerde zelfs een tweetal keren voor een bepaalde periode terug naar Colombia (J.(...) CGVS, p.6, Je.(...) CGVS, p.3) en u nam klaarblijkelijk geen enkel initiatief om hem hiervan te weerhouden waardoor u kon voorkomen dat hij zich zou blootstellen aan de doodsb bedreigingen tegen jullie ganse familie, redelijkerwijze was dit toch wel het minste wat u kon doen indien wat u vertelde zou overeenstemmen met de waarheid, in casu quod non. Deze door u geschilderde gang van zaken kan niet overtuigen en noopt het CGVS tot de vaststelling dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen. Zelfs op het moment van het persoonlijk onderhoud op het CGVS d.d. 20/2/2019 heeft u uw vader die nog steeds in Bogota woont niet ingelicht over het mogelijke gevaar dat hij loopt noch over de problemen waarmee u te kampen had. U spreekt hem nochtans om de 15-20 dagen aan de telefoon (CGVS, p.8-9). U verklaart hierover dat u niet weet hoe uw vader zal reageren en dat u niet weet of hij ook naar België kan komen en dat u vreest dat hij door die wetenschap gezondheidsproblemen kan krijgen of zal beginnen denken dat hij achtervolgd, bedreigd of gedood kan worden. Opnieuw dient benadrukt te worden dat het kant noch wal raakt dat u uw vader omwille van de bovenstaande redenen niet inlicht over het gevaar waarin hij zich bevindt zo dit met de werkelijkheid zou overeenstemmen. Hieruit kan enkel afgeleid worden dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen hetgeen bevestigd wordt door de vaststelling dat u al meer dan een jaar lang om de 15-20 dagen met uw vader telefoneert maar dat er geen enkele indicatie is om aan te nemen dat hij benaderd werd door de personen die uw ganse familie bedreigden. Hij stelt het immers, los van een opgelopen breuk, goed. Hetzelfde kan gezegd worden over het feit dat jullie ook uw schoonouders niet ingelicht hebben over de bedreigingen en over het mogelijke gevaar dat ze lopen, zij denken dat jullie naar België gingen om uw dochter te bezoeken (CGVS, p.16), niks meer, niks minder. Wanneer uw partner, die ook nog contact heeft met zijn familie, tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS d.d.20/2/2019 immers gevraagd werd hoe zijn ouders het stellen in Colombia, antwoordde hij dat ze het goed stellen. Gezien zowel zijn ouders als zijn stiefvader en zijn broer en zussen in Bogota wonen (J.(...) CGVS, p.5-6) had men, indien enig geloof gehecht kan worden aan uw verklaring als zou uw ganse familie bedreigd zijn, kunnen verwachten dat de bedreigingen niet zouden gestopt zijn. Alweer een vaststelling die afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Tevens blijkt nergens uit uw verklaringen dat uw neef die zich bezighoudt met de verhuur van het huis van uw moeder in Villavicencio en in wiens restaurant in Villavicencio u werkte te kampen heeft met problemen (CGVS, p.5, 18). Nochtans verklaarde u ook in Villavicencio bedreigingen tegenover u en uw ganse familie ontvangen te hebben gehad. Dat u uit angst wel uw oudste dochter naar België zond maar geen maatregelen nam voor de rest van de familie houdt evenmin steek. Dat u bovendien uw ganse familie smoesjes wijsmaakte over de reden waarom u uw oudste dochter naar België stuurde (voor taallessen) is nauwelijks ernstig te nemen.

Los van het gebrek aan plausibiliteit in uw verklaringen over waarom u uw dichte familie niet inlichtte over de grote dreiging die hen boven het hoofd hing zijn er nog tal van andere vaststellingen die erop wijzen dat er geen geloof aan de door u naar voren geschoven asielmotieven kan gehecht worden.

Hoewel u en uw familieleden stapels documenten betreffende jullie levensloop en algemene artikels over de situatie in Colombia neerleggen is er geen enkel bewijskrachtig document neergelegd dat de door u vermelde gebeurtenissen op een betrouwbare en objectieve manier kan ondersteunen. U verklaart 5 dreigbrieven te hebben gekregen waarvan u de eerste verbrand heeft. De overige vier dreigbrieven legt u neer. Deze dreigbrieven zaten in enveloppes waarop uw naam geschreven stond. Deze enveloppes heeft u niet meer, u heeft ze verscheurd, uw naam noch de namen van uw familieleden staan vermeld op de door u neergelegde dreigbrieven (CGVS, p.20, zie stukken 1 a,b,c,d in de groene fardes van het administratieve dossier). U kunt dus niet onomstotelijk aantonen dat die dreigbrieven op u betrekking hebben. Hoewel de bedreigingen zich uitstrekten over een periode van een vijftiental maanden besloot u pas vlak voor uw vertrek naar België aangifte te doen bij de Colombiaanse autoriteiten omdat uw broer in België u vertelde dat het nuttig zou zijn een schriftelijk bewijs van uw problemen te hebben (CGVS, p.16). U legt deze aangifte neer op het CGVS doch deze aangifte bevat enkel uw verklaringen en bevat geen resultaat van een onderzoek. Bovendien wijst het gegeven dat u de aangifte al niet veel vroeger in de tijd deed maar pas wanneer u op het punt stond het land te verlaten op het opportunistisch karakter ervan. Dat u het feit dat uw aangifte/klacht inactief blijft

te staan aangrijpt om te stellen dat uw land corrupt is (CGVS, p.23) lijkt een verregaande stellingname gezien u de autoriteiten eigenlijk geen enkel waardevol aanknopingspunt om een onderzoek te starten heeft bezorgd, op de dreigbrieven staat noch uw naam vermeld noch staat erop vermeld van wie de bedreigingen uitgaan, bovendien heeft u het land vlak na het indienen van de aangifte verlaten. De SMS met bedreigingen, die u dezelfde dag van uw aangifte zou hebben ontvangen, kunt u niet tonen op het CGVS want die GSM werd in België gestolen (J.(...)) CGVS, p. 12).

Kortom, u legt dus 4 anonieme dreigbriefjes neer waarop uitgeknipte letters gekleefd zijn die een paar zinnen vormen waaruit op geen enkele manier kan afgeleid worden voor wie ze bedoeld zijn noch van wie ze afkomstig zijn. Ook dit laatste doet de wenkbrouwen fronsen, men kan er immers logischerwijze vanuit gaan dat wie dergelijke dreigbrieven opmaakt er baat bij heeft zich kenbaar te maken, al was het maar om meer gewicht aan de dreiging toe te kennen. Op deze manier kan eender welke grappenmaker op goed geluk af een poging doen om iemand geld afhandig te maken. Zelfs de naam van een bepaalde misdaad- of andere groepering erop zetten zou al helpen om meer druk te zetten en angst in te boezemen. Niet dus. Los van het feit dat deze modus operandi weinig doeltreffend oogt blijft het verbazen dat men plotseling out of the blue een bedreiging ten aanzien van u en uw familie zou uiten zonder dat men u ook maar deelachtig zou maken aan het motief daartoe. Er werd immers geen enkele eis gesteld in die eerste bedreiging op 5 augustus 2016. En hoewel bij de volgende bedreiging op 15 augustus 2016 geld gevraagd werd (wat u betaalde) komt het welhaast absurd over dat u bijna 2 maanden later, op 3 oktober 2016, een briefje ontvangt met de loutere mededeling 'we gaan jullie vermoorden', niks meer niks minder. Hieraan werd duidelijk geen gevolg gegeven en het is pas een kleine 7 maanden later, op 24 april 2017, in Villavicencio, dat u opnieuw een dreigbrief ontvangt waarop te lezen stond dat jullie vermoord zullen worden, wederom zonder een eventuele eis die daartegenover stond. En wederom werd de daad niet bij het woord gevoegd terwijl men nochtans van de zijde van uw belagers een sense of urgency had kunnen verwachten aangezien uw moeder vanaf die bewuste 24 april 2017 een bordje 'te koop' op haar huis hing (CGVS, p. 15, moeder CGVS, p.5) en uw belagers hierdoor riskeerden dat jullie gingen verhuizen en ze jullie dan opnieuw gingen moeten zoeken. Maar neen, niets van dat alles, het is pas 6 maanden later, op 30 oktober 2017, dat u in Villavicencio een laatste dreigbrief ontving waarbij u om geld gevraagd werd. Hoewel in deze dreigbrief onmiskenbaar te lezen staat dat u of uw familie iets aangedaan zal worden als jullie niet betalen op 12 november 2017 blijkt uit de feiten dat hier evenmin gevolg aan gegeven werd. U betaalde immers niets en uw familie en die van uw partner blijken het goed te stellen in Colombia. Hieruit kan men genoegzaam afleiden dat uw familie na jullie vertrek geen dreigbrieven meer toekregen. Bovendien waren jullie zelf ook nog enkele dagen na deze deadline in Colombia en gebeurde er jullie niets hoewel de boodschap in de dreigbrief zeer duidelijk was en uw belagers klaarblijkelijk in staat waren om uw bewegingen te volgen en u overal te lokaliseren. Deze toch wel vreemde gang van zaken doet bijkomend afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Volledigheidshalve kan hierbij nogmaals vermeld worden dat de dreigingen an sich die u beschrijft, weinig doeltreffend overkomen, van de 5 anonieme dreigbrieven die u ontving zijn er 2 waarin men u om geld gevraagd heeft, in de andere 3 wordt u om totaal ongekennde redenen bedreigd met de dood. In de telefoontjes waar u het over heeft wordt nooit iets concreet gezegd, hoogstens komt de stem aan de andere kant van de lijn tot een 'hallo, help me' hetgeen eveneens weinig bedreigend overkomt (CGVS, p.14). U noch uw familie werden ooit persoonlijk benaderd noch aangesproken en de zogenaamde dreigingen werden nooit ten uitvoer gebracht hoewel de zogenaamde bedreigers toch op de hoogte waren van al uw verblijfplaatsen. Het dient gezegd dat deze door u geschilderde gang van zaken allesbehalve realistisch overkomt

Dat het allemaal niet is zoals u het verklaart blijkt ook duidelijk uit het feit dat u gedurende die ganse periode van een vijftiental maanden ondanks de doodsbreigingen in Colombia bent kunnen blijven wonen en werken, net zoals uw partner en de rest van uw familie. Hoewel u verklaarde in Bogota te zijn bedreigd ging u vanuit Villavicencio nog om de 2 weken met uw jongste dochter naar Bogota (CGVS, p.10, 14, J.(...)) CGVS, p.4, moeder CGVS, p.6). en hoewel u verklaarde ook in Villavicencio te zijn bedreigd bent u daar nog tot kort voor uw vertrek blijven wonen en ook werken in het restaurant van uw neef (CGVS, p.11, 15), uw partner kwam u ook om de 14 dagen bezoeken in Villavicencio (CGVS, p.14), allemaal zaken die moeilijk in overeenstemming te brengen zijn met het gedrag van iemand die verklaart voor zijn leven en dat van zijn familie te vrezen. Ondanks dat u gedurende een periode van een vijftiental maanden zou zijn bedreigd in Colombia bleef u er gewoon uw leven leiden zonder bijzondere beschermingsmaatregelen in acht te nemen. Bovendien was u wanneer u met het vliegtuig Colombia verliet nog door de ganse familie vergezeld op de luchthaven, zowel uw moeder, uw schoonouders en uw vader waren er bij om u en uw partner en uw jongste dochter uit te wuiven (CGVS, p.17). Indien jullie daadwerkelijk een vrees tegenover onbekenden zouden hebben die u klaarblijkelijk overal wisten op te sporen, lijkt het wel zeer onvoorzichtig om jullie op dergelijke opzichtige wijze en

nadat het ultimatum voor de betaling van het afpersingsgeld al was verlopen met de ganse familie bloot te stellen aan de represailles.

Voor zover er nog enige geloofwaardigheid zou overblijven, wordt ook dit laatste restje weggenomen wanneer er tegenstrijdigheden vastgesteld worden tussen uw verklaringen en de inhoud van de door u neergelegde documenten.

Zo verklaarde u dat u uw partner uiteindelijk over uw problemen en de bedreigingen inlichtte op 31 oktober 2017 toen u hem vanuit Villavicencio ging opzoeken in Bogota waarna jullie plannen begonnen te maken om het land te verlaten en begonnen met tickets uit te pluizen (CGVS, p.15-16, J.(...) CGVS, p.7,10). Het mag dan ook vreemd heten dat in de aangifte bij de Colombiaanse autoriteiten d.d. 8/11/2017 die door u opgesteld werd, te lezen staat dat u uw partner en uw broer pas inlichtte op de 8ste november 2017, namelijk de dag dat uw vertrek gepland stond en dezelfde dag van de SMS. Dat u zich, gezien de door u geschetste omstandigheden, zou vergissen over het moment waarop u uw partner uiteindelijk inlichtte lijkt zeer onwaarschijnlijk gezien daar toch wel enige emotie mee gepaard moet hebben gegaan, u verklaarde immers dat hij kwaad was dat u dit alles zo lang voor hem verborgen had gehouden (CGVS, p.15). Overigens staat ook te lezen in de aangifte die u neerlegde dat u op het moment dat u de laatste dreigbrief kreeg wanhopig werd en direct tickets kocht terwijl u zoals hierboven vermeld, op het CGVS vermeldde dat u pas begon met het uitpluizen van tickets nadat u uw partner ingelicht had wat toch een andere versie is. Wat u in de aangifte liet optekenen over de telefoontjes die u ontving luidt ook anders dan wat u erover verklaarde op het CGVS, op het CGVS kwam de vrouwenstem aan de andere kant van de lijn nauwelijks verder dan 'hallo, help me' en werd er snel ingehaakt terwijl in de aangifte te lezen staat dat de meisjesstem aan de andere kant van de lijn u allerlei vragen stelde en over allerlei dingen sprak (CGVS, p.14, zie ook stuk 2 en de bijhorende vertaling in de groene farde van het administratieve dossier), zaken die u logischerwijze ook had moeten vermelden op het CGVS indien ze overeenstemden met de werkelijkheid. Volledigheidshalve kan hierbij nog vermeld worden dat wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd werd of uw naam op de brieven dan wel op de enveloppe vermeld stond dat u nadrukkelijk antwoordde 'op de brief zelf', het is pas als uw advocate tussenkomt en vraagt 'was het niet op de enveloppe?' dat u op uw eerdere verklaring terugkomt en zegt dat uw naam niet op de brieven zelf maar wel op de enveloppes (die u weggooide) vermeld stond (CGVS, p.20). In het licht van de voorgaande vaststellingen komt ook deze verklaring in een bedrieglijk daglicht te staan.

Volledigheidshalve dient nog vermeld te worden dat uit de verklaringen van uw partner duidelijk blijkt dat jullie toen jullie Colombia verlieten niet van plan waren ergens asiel te vragen, dat het jullie voornaamste bedoeling was om uw oudste dochter in België te komen bezoeken en daarna naar Colombia terug te keren (J.(...) CGVS, p.12). Het is pas nadat jullie met jullie familieleden in België gepraat hadden dat jullie besloten een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Ook blijkt uit de verklaringen van uw partner dat hij ervan uitgaat dat, hoewel hij het systeem in Colombia niet ideaal vindt, er volgens hem wel mogelijkheden voorhanden zijn om beschermingsmaatregelen te krijgen (J.(...) CGVS, p.10-11). In het licht van al het voorgaande dient de ernst van de door jullie voorgehouden vrees ook door dit bovenstaande sterk gerelativeerd te worden.

Het geheel van de bovenstaande observaties samen kan enkel tot de conclusie leiden dat u niet heeft kunnen aantonen dat u, uw partner, uw kinderen, uw moeder en uw broer een nood aan internationale bescherming hebben.

Het loutere feit dat uw partner zich in 2015 verkiesbaar stelde voor de gemeenteraadsverkiezingen van 25 oktober 2015 maar niet verkozen raakte en vervolgens zijn politieke activiteiten stopzette is een gegeven dat niet bij machte is een andere licht op de genomen conclusie te werpen (CGVS, p.11-12, J.(...) CGVS, p.8-9). Uit jullie verklaringen blijkt nergens dat dit gegeven een rol speelde bij het indienen van jullie verzoek om internationale bescherming.

Dat u in het verleden problemen had met uw ex-partner over alimentatie en ook problemen had met diens toenmalige nieuwe vrouw brengt u evenmin binnen de invloedssfeer van de Vluchtelingenconventie of de nood aan subsidiaire bescherming (CGVS, p.3, 9, DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.7). U verkreeg recentelijk zelfs een volmacht van uw ex-partner om uw oudste dochter naar het buitenland te mogen sturen hetgeen niet wijst op verregaande animositeit.

U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in

geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, van de Vreemdelingenwet.

Naast de door u neergelegde bewijsstukken die in de motivering van deze beslissing reeds werden besproken legde u nog een aantal andere bewijsstukken neer die onder meer betrekking hebben op uw levensloop, identiteit, studies, vroegere werkervaringen en dergelijke meer, allemaal zaken die op zich niet worden betwist maar die niet bij machte zijn een ander licht te werpen op de bovenstaande appreciatie van het CGVS. De door jullie neergelegde algemene nieuwsberichten over afpersingen en criminaliteit in Colombia (J.(...) CGVS,p.10) hebben geen betrekking op jullie persoonlijke situatie en zijn bijgevolg niet bij machte jullie vrees in concreto te ondersteunen. Voor een analyse betreffende de (on)veiligheid in Colombia verwijst het CGVS naar het laatste deel van de motivering.

Wat betreft het Belgische medische document dat betrekking heeft op uw moeder dat werd opgemaakt op 11/3/2019 (zie de groene farde van het administratieve dossier van u en uw moeder) en waarin sprake is van de geheugenproblemen van uw moeder ten gevolge van de doodsbedreigingen in Colombia moet worden gesteld dat dit op zich geen sluitend bewijs is voor de feiten die aan de basis zouden liggen van de erin vermelde medische problemen. De arts doet immers vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de medische problemen, hij kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen die er aan de basis van liggen. Overigens blijkt uit al het voorgaande dat er geen geloof gehecht kan worden aan de doodsbedreigingen.

Wat betreft de opmerkingen van de advocate op de notities van het persoonlijk onderhoud die naar het CGVS gestuurd werden op 20/3/2019 (zie de groene farde van het administratieve dossier) werden deze meegenomen in de beoordeling doch zijn ze niet bij machte een ander licht te werpen op de genomen conclusie. Wat betreft het daarbij als bijlage toegevoegde persartikel waarnaar de advocate in haar brief verwijst en dat betrekking heeft op de onveiligheid in de buurt van Bogota waar de verzoekers woonden voor hun eerste verhuis kan batig verwezen worden naar het onderstaande. Ook de opmerkingen van de advocate op het interview bij DVZ in haar brief d.d.27/2/2018 werden meegenomen in de beoordeling.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018,

beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombie_situation_securitaire_20180607.pdf, en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf, blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing genomen ten aanzien van tweede verzoeker C.R.J.A. luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, J.A.C.R.(...), verklaart over de Colombiaanse nationaliteit te beschikken en geboren te zijn op 3/8/1986 in de Colombiaanse hoofdstad Bogota. Uw partner F.C.R.H.(...) (OV 8.574.884 CG 18/10675) en jullie twee minderjarige kinderen, uw minderjarige stiefdochter (dochter van uw partner), uw schoonmoeder M.E.H.C.(...) (...) en uw schoonbroer Je.D.R.H.(...) (OV 8.574.891 CG 18/10676) bevinden zich samen met u in België. U beroept zich op identiek dezelfde feiten als uw partner en uw andere familieleden, bijgevolg wordt hieronder het feitenrelaas van uw partner hernomen:

[idem feitenrelaas eerste bestreden beslissing]

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gezien u zich op identiek dezelfde asielmotieven beroept als F.C.R.H.(...) (OV 8.574.884 CG 18/10675) wordt aan u identiek dezelfde weigeringsbeslissing, die u hieronder kunt lezen, betekend:

[idem motieven eerste bestreden beslissing]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De derde bestreden beslissing genomen ten aanzien van derde verzoekster H.C.M.E. luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, M.E.H.C.(...), verklaart over de Colombiaanse nationaliteit te beschikken en geboren te zijn op 19/12/1954 in de Colombiaanse hoofdstad Bogota. Uw dochter F.C.R.H.(...) (...) en haar drie minderjarige kinderen, uw schoonzoon J.A.C.R.(...) (...), en uw zoon Je.D.R.H.(...) (...) bevinden zich samen met u in België. U beroept zich op identiek dezelfde feiten als uw dochter en uw andere familieleden, bijgevolg wordt hieronder het feitenrelaas van uw dochter hernomen:

[idem feitenrelaas eerste bestreden beslissing]

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gezien u zich op identiek dezelfde asielmotieven beroept als F.C.R.H.(...) (OV 8.574.884 CG 18/10675) wordt aan u identiek dezelfde weigeringsbeslissing, die u hieronder kunt lezen, betekend:

[idem motieven eerste bestreden beslissing]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

- De vierde bestreden beslissing genomen ten aanzien van vierde verzoeker R.H.Je.D. luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, Je.D.R.H.(...), verklaart over de Colombiaanse nationaliteit te beschikken en geboren te zijn op 10/8/1986 in de Colombiaanse hoofdstad Bogota. Uw zus F.C.R.H.(...) (OV 8.574.884 CG 18/10675) en haar drie minderjarige kinderen, uw schoonbroer J.A.C.R.(...) (OV 8.574.913 CG 18/10678), en uw moeder M.E.H.C.(...) (OV 8.574.883 CG 18/10674) bevinden zich samen met u in België. U beroept zich op identiek dezelfde feiten als uw zus en uw andere familieleden, bijgevolg wordt hieronder het feitenrelaas van uw zus hernomen:

[idem feitenrelaas eerste bestreden beslissing]

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gezien u zich op identiek dezelfde asielmotieven beroept als F.C.R.H.(...) (...) wordt aan u identiek dezelfde weigeringsbeslissing, die u hieronder kunt lezen, betekend:

[idem motieven eerste bestreden beslissing]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 1 A, 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 1, (2), van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, goedgekeurd door de wet van 27 februari 1967, van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, §§ 4 en 5 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 57/6/2 juncto 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 17, §2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de

Vluchtelingen en de Staatlozen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van de onafhankelijkheidsplicht en van de onpartijdigheidsplicht.

Verzoekers gaan niet akkoord met de weigeringsmotieven van de commissaris-generaal wat betreft de erkenning van de vluchtelingenstatus en trachten deze te weerleggen.

3. Nieuwe stukken

3.1. Verzoekers voegen ter ondersteuning van hun verzoekschrift de volgende stukken toe:

- stuk 3: psychologisch attest voor derde verzoekster;
- stuk 4: medisch attest voor derde verzoekster;
- stuk 5: historiek van verleende zorgen aan derde verzoekster.

3.2. De verwerende partij maakt op 6 januari 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Colombia wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar de COI Focus "*Colombia: Veiligheidssituatie*" van 27 juli 2020.

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoekers verklaren dat eerste verzoekster 5 anonieme dreigbrieven ontving. In twee ervan werd om geld gevraagd, in de andere drie werden eerste verzoekster en haar familie bedreigd met de dood. Ook kreeg eerste verzoekster verschillende telefoontjes. Verzoekers vrezen dat zij bij terugkeer naar Colombia zullen worden gedood.

4.2. Verzoekers hebben in het kader van hun beschermingsverzoek verschillende documenten voorgelegd (AD CGVS, map met documenten). Dienaangaande kunnen volgende bemerkingen worden gemaakt.

Met betrekking tot de documenten die onder meer betrekking hebben op verzoekers' levensloop, identiteit, studies en vroegere werkervaringen, stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat deze betrekking hebben op elementen die op zich niet worden betwist. Er kan uit deze documenten evenwel geen enkele informatie worden afgeleid met betrekking tot verzoekers' persoonlijke vervolgingsvrees.

De vier dreigbrieven betreffen brieven waarop uitgeknipte letters zijn gekleefd die een paar zinnen vormen. Hierin wordt verzoekers' naam niet vermeld noch wie deze heeft opgemaakt. Daardoor kan niet worden afgeleid voor wie ze bedoeld zijn noch van wie ze afkomstig zijn. Deze dreigbrieven kunnen dan ook door gelijk wie zijn opgesteld en hierin om het even wat stellen. Bijgevolg kan aan deze documenten slechts een beperkte bewijswaarde worden toegekend.

De klacht bij het openbaar ministerie is opgesteld op basis van de verklaringen van eerste verzoekster. Enkel op basis daarvan kan niet worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. Verzoekers brengen geen documenten bij met betrekking tot het verdere verloop van deze klacht of het resultaat ervan noch enige andere informatie over de verdere opvolging ervan. Aldus blijkt niet dat haar klacht inhoudelijk werd onderzocht en bevestigd door de instantie die ze noteerde. Uit wat volgt zal overigens tevens blijken dat deze klacht een opportunistisch karakter vertoont zodat alles samen genomen er slechts een zeer geringe bewijswaarde aan kan worden toegekend.

Wat betreft de algemene nieuwsberichten over afpersingen en criminaliteit in Colombia alsook over de onveiligheid in Bogota, betwist de Raad niet dat de veiligheidssituatie in (bepaalde delen van) Colombia precair kan zijn en evenmin dat er een praktijk van afpersing bestaat. Deze algemene landeninformatie die geen betrekking heeft op verzoekers' persoonlijke situatie, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekers bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk zouden dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekers dienen zulks in concreto aannemelijk te maken.

De medische en psychologische attesten vermelden dat derde verzoekster lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom en psychologische ondersteuning wenselijk is; in het attest van 11 maart 2019 is er sprake van geheugenproblemen ten gevolge van de doodsb bedreigingen in Colombia. Vooreerst merkt de Raad op dat de medische problemen van derde verzoekster geen invloed hebben op de verklaringen die door eerste verzoekster werden afgelegd.

Verder benadrukt de Raad dat artsen en psychologen vaststellingen kunnen doen met betrekking tot de psychische gezondheid van een patiënt. De vaststelling van een arts of een psycholoog die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid, bevat een weergave van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een arts of psycholoog is bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten evenwel afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt toegereikt. Rekening houdend met hun bevindingen kunnen artsen en psychologen daarbij weliswaar vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen psychische aandoening, maar zij kunnen nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten ontstonden. Evenmin kan hieruit een exclusief causaal verband worden afgeleid. Een medisch-psychologisch attest geeft dan ook geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld en volstaat op zich niet om de aangehaalde vervolgingsfeiten en de daaruit volgende vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Zulk attest moet steeds worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen van de verzoeker hierover. Een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling dringt zich op, waarbij moet worden nagegaan of de aangehaalde vervolgingsfeiten door middel van geloofwaardige verklaringen in samenhang met de voorgelegde medisch-psychologische attesten voldoende aannemelijk worden gemaakt.

Hoewel verzoekers zich aldus wel hebben ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde in deze stand van zaken op zich niet volstaan om hun vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekers voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met hun land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

4.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekers hier niet in slagen en er geen geloof kan worden gehecht aan de door hen aangehaalde problemen.

Waar eerste verzoekster verklaart dat haar hele familie met de dood werd bedreigd, acht de Raad het vooreerst compleet ongeloofwaardig dat zij haar familieleden niet op de hoogte bracht van het gevaar dat ze liepen (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud eerste verzoekster p.8-9, 12-13, 15-16, 21-22-23). Zij maakte haar hele familie wijs dat zij haar oudste dochter naar België stuurde voor taallessen en lichtte haar moeder pas 9 maanden na de start van de bedreigingen in; aan haar partner en haar broer vertelde zij het pas 15 maanden na het begin van de bedreigingen. Eerste verzoeksters uitleg dat zij haar moeder omwille van haar gezondheidsproblemen niet ongerust wilde maken en zij het haar partner en broer niet vertelde omdat zij enerzijds vreesde dat ze, tegen haar wil in, zouden aandringen om klacht neer te leggen en zij anderzijds de moed niet vond het te vertellen en bovendien dacht dat ze met het betalen van het afpersingsgeld veilig zouden zijn, overtuigt niet. Dergelijke houding stemt allerm minst overeen met de beweerde dreigingen die ten aanzien van haar familie werden geuit. Indien haar familie werkelijk met de dood werd bedreigd, kan redelijkerwijs worden verwacht dat zij hen van bij het begin inlicht opdat ze voorzorgsmaatregelen kunnen nemen, waakzaam kunnen zijn of zichzelf kunnen beschermen. Dit geldt des te meer nu in geen van de dreigbrieven te lezen staat dat zij een spreekverbod had noch blijkt dat het eerste verzoekster ooit werd verboden te spreken over de bedreigingen; in de tweede dreigbrief staat enkel dat zij alleen moest gaan om het geld af te leveren. Dat zij hieruit afleidde dat zij niemand hiervan op de hoogte mocht brengen, overtuigt niet. De instructies waren duidelijk; eerste verzoekster werd niet het zwijgen opgelegd.

Vierde verzoeker, die op reis was in Europa, keerde zelfs een tweetal keren voor een bepaalde periode terug naar Colombia (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud tweede verzoeker p. 6; notities persoonlijk onderhoud vierde verzoeker, p. 3). Dat eerste verzoekster niet heeft geprobeerd hem te waarschuwen door hem de waarheid te vertellen en zo kon voorkomen dat hij zich zou blootstellen aan de doodsb bedreigingen tegen hun hele familie, acht de Raad niet ernstig. Eerste verzoekster houdt in het verzoekschrift voor dat zij wel degelijk verschillende keren heeft geprobeerd om hem tegen te houden door te stellen dat hij haar dochter, T.C., niet in de steek mocht laten in België, maar indien de geuite bedreigingen op enige waarheid berusten, mag van haar worden verwacht dat zij hem onmiddellijk de ware toedracht had verteld zodat zij er zeker van was dat haar broer niet zou terugkeren en geen dergelijk risico zou lopen.

De vader van eerste verzoekster, die nog steeds in Bogota woont, was zelfs op het moment van het persoonlijk onderhoud op 20 februari 2019 nog steeds in het ongewisse over de geuite bedreigingen en over het mogelijke gevaar dat hij loopt. Dat zij hem nooit heeft ingelicht omdat zij, gelet op de familiale

problemen die zich in het verleden hebben voorgedaan, weinig contact heeft met hem en ook niet stond te springen om haar problemen aan hem te vertellen, kan moeilijk worden aangenomen. Eerste verzoekster verklaarde bij het CGVS immers dat zij haar vader om de 15-20 dagen spreekt aan de telefoon. Zij gaf aan dat zij het haar vader niet vertelde omdat zij niet weet hoe hij zou reageren, zij niet weet of hij ook naar België kan komen en zij vreest dat hij door die wetenschap gezondheidsproblemen kan krijgen of zal beginnen denken dat hij achtervolgd, bedreigd of gedood kan worden (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud eerste verzoekster, p. 8-9). Geen van deze redenen rechtvaardigt het in het ongewisse laten van haar vader over het gevaar waarin hij zich bevindt, mocht dit met de werkelijkheid overeenstemmen. Dat geen geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen wordt verder bevestigd door de vaststelling dat zij al meer dan een jaar lang om de 15-20 dagen met haar vader telefoneert en er geen enkele indicatie is om aan te nemen dat hij werd benaderd door de personen die haar hele familie bedreigden. Hij stelt het immers, los van een opgelopen breuk, goed (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud eerste verzoekster, p.8).

Hetzelfde kan worden gezegd over het feit dat eerste én tweede verzoeker ook hun (schoon)ouders niet hebben ingelicht over de bedreigingen en over het mogelijke gevaar dat ze lopen. Deze (schoon)ouders denken immers dat eerste en tweede verzoeker naar België gingen om hun dochter te bezoeken, niks meer, niks minder (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud eerste verzoekster, p. 16). Bovendien kennen ook zij geen problemen. Wanneer tweede verzoeker, die ook nog contact heeft met zijn familie, tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 20 februari 2019 werd gevraagd hoe zijn ouders het stellen in Colombia, antwoordde hij dat ze het goed stellen in Bogota (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud tweede verzoeker, p. 5-6). Ook blijkt nergens uit de verklaringen van eerste verzoekster dat haar neef die zich bezighoudt met de verhuur van het huis van haar moeder in Villavicencio en in wiens restaurant in Villavicencio zij werkte, te kampen heeft met problemen (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud eerste verzoekster, p. 5, 18). Dat zij slechts een losse relatie heeft met deze neef, doet hieraan geen afbreuk. Verzoekster verklaarde immers dat zij ook in Villavicencio bedreigingen tegenover haar en haar hele familie heeft ontvangen.

Indien hun verklaringen als zou de hele familie zijn bedreigd op enige waarheid berusten, kan redelijkerwijs worden verwacht dat deze bedreigingen niet zouden zijn gestopt. Ook deze vaststelling doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers hun verklaringen.

Naast van het gebrek aan plausibiliteit in de verklaringen van eerste verzoekster over waarom zij haar dichte familie niet inlichtte over de grote dreiging die hen boven het hoofd hing, ondermijnen ook volgende vaststellingen de geloofwaardigheid van de door verzoekers naar voren geschoven vlucht-motieven.

Zo is het frappant dat eerste verzoekster pas vlak voor hun vertrek naar België aangifte gedaan heeft bij de Colombiaanse autoriteiten, hoewel de bedreigingen reeds een vijftiental maanden gaande waren. Dat zij de aangifte al niet veel vroeger in de tijd deed maar pas wanneer zij op het punt stond het land te verlaten, wijst op een opportunistisch karakter ervan. Ter verklaring hiervoor werpt eerste verzoekster op dat zij vreesde voor represailles en daarom niet eerder een klacht heeft ingediend. Echter, in dit opzicht kan niet worden aangenomen dat zij dan toch nog een klacht heeft ingediend. Haar hele familie wordt immers bedreigd waardoor het risico erin bestaat dat, eens verzoekers zijn vertrokken, de achtergebleven familieleden het moeten ontgelden. Dat zij haar familie in een dergelijke positie zou brengen, is niet geloofwaardig.

Daarbij komt nog dat de verklaringen van eerste verzoekster niet overeenkomen met de inhoud van deze klacht. Zo verklaarde zij dat zij haar partner, tweede verzoeker, uiteindelijk inlichtte over haar problemen en de bedreigingen op 31 oktober 2017, toen zij hem vanuit Villavicencio ging opzoeken in Bogota waarna zij plannen begonnen te maken om het land te verlaten en tickets uit te pluizen (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud eerste verzoekster, p.15-16; notities persoonlijk onderhoud tweede verzoeker, p. 7,10). Het mag dan ook verbazen dat in de aangifte bij de Colombiaanse autoriteiten van 8 november 2017, door eerste verzoekster opgesteld, te lezen staat dat zij haar partner en haar broer pas inlichtte diezelfde dag, op 8 november 2017. Eerste verzoekster pretendeert in het verzoekschrift dat zij met de zin *“[ik heb vanmorgen] de beslissing genomen om mijn familie alles te vertellen wat er aan de hand was”* bedoelde dat zij besloot om niets *verder* te verbergen, dus ook niet dit nieuw bericht. Deze uitleg komt echter dermate gekunsteld over en is duidelijk na reflectie tot stand gekomen om haar verklaringen alsnog geloofwaardig te laten overkomen, waardoor deze moeilijk ernstig kan worden genomen. In de aangifte leest de Raad: *“Vanmorgen kreeg ik een sms-bericht dat als ik niet zou betalen wat ze eisen ze mezelf en mijn familie zouden vermoorden. Ik kreeg dit bericht van het nummer (...) en toen ik zag dat de situatie uit de hand gelopen was, heb ik de beslissing genomen om mijn familie alles te vertellen wat er aan de hand was.”* Deze verklaring is duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Dat zij hoger in de aangifte stelde *“ik heb echt gesproken toen ik zag dat deze*

situatie uit de hand liep, ik vertelde mijn man dat ik het land wilde verlaten”, toont niet aan dat zij tweede verzoeker enkele dagen voordien al op de hoogte had gebracht van de situatie.

Ook staat in de aangifte te lezen dat eerste verzoekster op het moment dat zij de laatste dreigbrief kreeg, met name 31 oktober 2017, wanhopig werd en direct tickets kocht. Zoals hoger aangekaart, vermeldde zij echter op het CGVS dat zij slechts begon met het uitpluizen van tickets nadat zij haar partner had ingelicht op 31 oktober 2017. Verzoekers zien hier geen tegenstrijdigheid in nu dit hetzelfde moment betreft, maar de Raad wijst erop dat ‘direct tickets kopen’ nadat zij de laatste dreigbrief kreeg of ‘het beginnen met uitpluizen van tickets’, toch een geheel andere versie is.

Verder luidt wat eerste verzoekster in de aangifte liet optekenen over de telefoontjes die zij ontving, ook heel anders dan wat zij erover verklaarde op het CGVS. Zo verklaarde zij tijdens het persoonlijk onderhoud dat de vrouwenstem aan de andere kant van de lijn nauwelijks verder kwam dan *‘hallo, ben je daar, help me’* en er snel werd ingehaakt, terwijl in de aangifte staat te lezen dat de meisjesstem aan de andere kant van de lijn haar allerlei vragen stelde en over allerlei dingen sprak, zeer onsamenghangend (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud eerste verzoekster, p.14; map met landeninformatie, stuk 2 en de bijhorende vertaling). Eerste verzoekster ontkent in het verzoekschrift dat zij in haar aangifte heeft gezegd dat haar allerlei vragen werden gesteld. Het voorgaande toont echter het tegendeel aan.

Waar eerste verzoekster erop wijst dat zij deze aangifte zelf moest opstellen in een internetcafé omdat er die dag teveel volk was op het politiekantoor, en zij die dag zelf ook een nieuw dreigbericht kreeg waardoor zij overstuur was en zich in deze context misschien heeft *“misgesproken”*, slaagt zij er andermaal niet in de Raad te overtuigen. Van eerste verzoekster, die beweert te vrezen voor haar veiligheid en haar leven en deze van haar familie en daarom bescherming vraagt, mag redelijkerwijs worden verwacht dat zij bij machte is om een zo juist, precies en waarheidsgetrouw mogelijk relaas weer te geven en dat zij telkenmale coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de feiten die haar ertoe hebben gebracht bescherming te zoeken, ook al hebben deze een zware indruk nagelaten en diende zij haar verklaring af te leggen in een internetcafé. De vastgestelde tegenstrijdigheden hebben betrekking op elementen die behoren tot de kern van haar vluchtrelaas. Deze elementen betreffen bepalende ervaringen in verzoeksters leven waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij in staat is hierover coherente en eenduidige verklaringen af te leggen.

Verder is het niet aannemelijk dat men plotseling een bedreiging ten aanzien van verzoekster en haar familie zou uiten zonder dat men haar het motief daartoe kenbaar maakte. De bestreden beslissing duidt op goede gronden: *“Er werd immers geen enkele eis gesteld in die eerste bedreiging op 5 augustus 2016. En hoewel bij de volgende bedreiging op 15 augustus 2016 geld gevraagd werd (wat u betaalde) komt het welhaast absurd over dat u bijna 2 maanden later, op 3 oktober 2016, een briefje ontvangt met de loutere mededeling ‘we gaan jullie vermoorden’, niks meer niks minder. Hieraan werd duidelijk geen gevolg gegeven en het is pas een kleine 7 maanden later, op 24 april 2017, in Villavicencio, dat u opnieuw een dreigbrief ontvangt waarop te lezen stond dat jullie vermoord zullen worden, wederom zonder een eventuele eis die daartegenover stond. En wederom werd de daad niet bij het woord gevoegd terwijl men nochtans van de zijde van uw belagers een sense of urgency had kunnen verwachten aangezien uw moeder vanaf die bewuste 24 april 2017 een bordje ‘te koop’ op haar huis hing (CGVS, p. 15, moeder CGVS, p.5) en uw belagers hierdoor riskeerden dat jullie gingen verhuizen en ze jullie dan opnieuw gingen moeten zoeken. Maar neen, niets van dat alles, het is pas 6 maanden later, op 30 oktober 2017, dat u in Villavicencio een laatste dreigbrief ontving waarbij u om geld gevraagd werd.”*

Het algemeen gegeven dat afpersing veel voorkomend is in Colombia, doet geen afbreuk aan deze pertinente bevindingen en volstaat niet om een objectief en individueel risico vast te stellen. De informatie die verzoekers in dit verband citeren is verder van louter algemene aard, heeft geen directe betrekking op hun persoon en kan geenszins volstaan om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk zouden dreigen te worden gevisieerd of vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

In de mate dat verzoekers in hun verzoekschrift suggereren dat het politieke profiel van tweede verzoeker hier iets mee te maken heeft en hekelen dat dit niet werd onderzocht, volstaat het te verwijzen naar volgend motief van de bestreden beslissing: *“Het loutere feit dat uw partner zich in 2015 verkiesbaar stelde voor de gemeenteraadsverkiezingen van 25 oktober 2015 maar niet verkozen raakte en vervolgens zijn politieke activiteiten stopzette is een gegeven dat niet bij machte is een andere licht op de genomen conclusie te werpen (CGVS, p.11-12, J.(...) CGVS, p.8-9). Uit jullie verklaringen blijkt nergens dat dit gegeven een rol speelde bij het indienen van jullie verzoek om internationale bescherming.”*

Ook volgende vaststellingen ondergraven de geloofwaardigheid van verzoekers' verklaringen. Hoewel in de dreigbrief van 30 oktober 2017 onmiskenbaar te lezen staat dat eerste verzoekster of haar familie iets zal worden aangedaan als ze niet betalen op 12 november 2017, blijkt uit de feiten dat hier geen gevolg aan werd gegeven. Eerste verzoekster betaalde immers niets en haar familie en die van haar partner blijken het goed te stellen in Colombia. Hieruit kan men genoegzaam afleiden dat verzoekers' familie na hun vertrek geen dreigbrieven meer toekregen. Bovendien waren eerste, tweede en derde verzoeker zelf ook enkele dagen na deze deadline nog in Colombia en gebeurde er hen niets hoewel de boodschap in de dreigbrief zeer duidelijk was en hun belagers klaarblijkelijk in staat waren om eerste verzoeksters bewegingen te volgen en haar overal te lokaliseren. De in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat de afpersers eerste verzoekster waarschijnlijk niet tijdig konden terugvinden om haar iets aan te doen daar zij de dag nadat zij de laatste dreigbrief ontving in Villavicencio is verhuisd naar het huis van haar schoonmoeder in Bogota, overtuigt in geen geval. De beweerde afpersers waren duidelijk op de hoogte van alle verblijfplaatsen van eerste verzoekster aangezien zij dreigbrieven en telefoontjes kreeg op de verschillende plaatsen waar zij verbleef; ook bij haar schoonmoeder kreeg zij dergelijke telefoontjes hoewel zij daar slechts kort verbleef (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud eerste verzoekster, p. 14). Eerste verzoekster kon dan ook gemakkelijk worden gelokaliseerd bij haar schoonmoeder. Bovendien verklaart dit nog niet waarom derde verzoekster, die in haar huis in Villavicencio bleef, geen problemen heeft gekend. Behalve de dreigbrieven, de telefoontjes en het sms-bericht, werden verzoekers noch hun familie ooit persoonlijk benaderd noch aangesproken. Ook de bedreigingen werden nooit ten uitvoer gebracht.

Eerste verzoekster kon bovendien gedurende die volledige periode van een vijftiental maanden, ondanks de doodsb bedreigingen, in Colombia blijven wonen en werken, net zoals tweede verzoeker en de rest van haar familie. De commissaris-generaal motiveert terdege: *"Hoewel u verklaarde in Bogota te zijn bedreigd ging u vanuit Villavicencio nog om de 2 weken met uw jongste dochter naar Bogota (AD CGVS, p.10, 14, J.(...) CGVS, p.4, moeder CGVS, p.6). en hoewel u verklaarde ook in Villavicencio te zijn bedreigd bent u daar nog tot kort voor uw vertrek blijven wonen en ook werken in het restaurant van uw neef (CGVS, p.11, 15), uw partner kwam u ook om de 14 dagen bezoeken in Villavicencio (CGVS, p.14), allemaal zaken die moeilijk in overeenstemming te brengen zijn met het gedrag van iemand die verklaart voor zijn leven en dat van zijn familie te vrezen. Ondanks dat u gedurende een periode van een vijftiental maanden zou zijn bedreigd in Colombia bleef u er gewoon uw leven leiden zonder bijzondere beschermingsmaatregelen in acht te nemen. Bovendien was u wanneer u met het vliegtuig Colombia verliet nog door de ganse familie vergezeld op de luchthaven, zowel uw moeder, uw schoonouders en uw vader waren er bij om u en uw partner en uw jongste dochter uit te wuiven (CGVS, p.17). Indien jullie daadwerkelijk een vrees tegenover onbekenden zouden hebben die u klaarblijkelijk overal wisten op te sporen, lijkt het wel zeer onvoorzichtig om jullie op dergelijke opzichtige wijze en nadat het ultimatum voor de betaling van het afpersingsgeld al was verlopen met de ganse familie bloot te stellen aan de represailles."* Verzoekers wijten dit aan het feit dat zij hadden besloten om de echte reden van hun vertrek niet vertellen, maar zoals hoger reeds opgemerkt overtuigt deze uitleg allerminst. Bovendien verklaart dit nog niet waarom ook derde verzoekster, die toen wel al op de hoogte was van de geuite doodsb bedreigingen, hier ook bij aanwezig was.

Deze geschetste gang van zaken komt allesbehalve realistisch en geloofwaardig over.

Zoals hierboven reeds aangehaald kunnen de psychische problemen van derde verzoekster op zich het vluchtrelaas niet aannemelijk maken. Psychologisch/medische attesten kunnen niet als alleenstaand worden gezien binnen een beschermingsverzoek maar maken deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het gewicht dat hieraan wordt gegeven, moet worden bepaald binnen dit geheel.

In casu stelt de Raad vast dat het medisch attest van 11 maart 2019 zeer summier is en enkel vermeldt dat derde verzoekster lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom ten gevolge van de doodsb bedreigingen in Colombia. Het psychologisch rapport van 26 januari 2020 bevestigt kort haar psychische problemen; hierin wordt niet ingegaan op de mogelijke oorzaak van haar PTSD. De historiek van de verleende zorgen toont enkel aan waar en wanneer derde verzoekster deze heeft verkregen.

Hier moet worden aangestipt dat uit een medisch-psychologisch attest niet zomaar kan worden afgeleid dat het vluchtrelaas op waarheid zou berusten wanneer een psycholoog zich voor de gesuggereerde oorzaak van de problematiek louter en alleen baseert op de verklaringen van de verzoeker en niet op een objectieve bron van informatie, zoals hier het geval is.

Bijgevolg meent de Raad dat aan dit attest slechts een beperkt gewicht kan worden gegeven.

In deze benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal beschikt over een eigen bevoegdheid, verantwoordelijkheid en bekwaamheid om de geloofwaardigheid van een vluchtrelaas te beoordelen.

Hierboven werd reeds vastgesteld dat aan de voorgehouden bedreigingen geen geloof kan worden gehecht. Dat derde verzoekster aan PTSD lijdt maakt nog niet dat haar verklaringen en die van de andere verzoekers geloofwaardig zijn, kan de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas niet herstellen en sluit evenmin uit dat er andere oorzaken kunnen zijn voor de psychologische problemen van derde verzoekster. Uit wat voorafgaat blijkt reeds dat verzoekers' vluchtrelaas terecht ongeloofwaardig wordt bevonden. Gelet op verzoekers' ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het gegeven dat de behandelende arts zich enkel hierop baseert zonder enig objectief onderzoek naar de waarachtigheid of de gegrondheid van het vluchtrelaas, geven de psychologische attesten aldus geen uitsluitel over de specifieke oorzaak van derde verzoeksters psychische problemen. Uit deze attesten kan geen objectief en exclusief causaal verband worden afgeleid tussen verzoekers psychische problemen en de aangehaalde vervolgingsfeiten.

Aangezien er geen geloofwaardige verklaringen voorhanden zijn, kan de commissaris-generaal noch de Raad kennis nemen van de ware toedracht van de omstandigheden waarin derde verzoekster haar psychologische problemen heeft opgelopen. Het is niet aan de commissaris-generaal noch aan de Raad om lacunes in het relaas van verzoekster op te vullen of te speculeren over de aanleiding of oorzaak van haar psychologische problemen

4.4. De Raad acht voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers' verklaringen, gelet op de talrijke onaannemelijkheden, incoherenties en tegenstrijdigheden die worden vastgesteld.

De documenten die verzoekers hebben voorgelegd ter staving van hun beschermingsverzoek en die zoals eerder vermeld op zich niet volstaan omwille van hun inhoud, worden aldus niet aangevuld met voldoende samenhangende, precieze, volledige en aannemelijke verklaringen.

Het geheel aan documenten en verzoekers' verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook samengenomen met de landeninformatie over de veiligheidssituatie in Colombia, acht de Raad verzoekers' vluchtrelaas en hun vrees voor vervolging niet geloofwaardig. Verzoekers slagen er niet in de concrete problemen die zij zouden hebben aannemelijk te maken. Aangezien geen geloof wordt gehecht aan verzoekers' vluchtrelaas, is er geen nood aan een onderzoek naar de in Colombia voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden. De argumenten dienaangaande zijn hier dan ook niet dienstig.

4.5. Wat betreft de problemen die eerste verzoekster in het verleden met haar ex-partner heeft gekend, wordt in de bestreden beslissing toegelicht als volgt: *“Dat u in het verleden problemen had met uw ex-partner over alimentatie en ook problemen had met diens toenmalige nieuwe vrouw brengt u evenmin binnen de invloedssfeer van de Vluchtelingenconventie of de nood aan subsidiaire bescherming (CGVS, p.3, 9, DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.7). U verkreeg recentelijk zelfs een volmacht van uw ex-partner om uw oudste dochter naar het buitenland te mogen sturen hetgeen niet wijst op verregaande animositeit.”* Verzoekers betwisten noch ontkrachten deze beoordeling zodat deze onverminderd over-eind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

4.6. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de materiële voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch aan de materiële voorwaarden die inzake de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus worden gesteld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers bij terugkeer naar Colombia zouden worden vervolgd of gevisieerd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met het *Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan de FARC toebehoorden worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van september 2015, als de COI Focussen *“Republique de Colombia: Situation sécuritaire”* van 7 juni 2018 en *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 13 november 2019 en 27 juli 2020, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in zijn aanvullende nota op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander,

Valle del Cauca en Narino. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel gevisieerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.”

Rekening houdend met de verklaringen van verzoekers betreffende hun herkomst uit Colombia, moet de veiligheidssituatie in Bogota, de hoofdstad van Colombia, worden beoordeeld.

Gelet op de voorgaande analyse besluit de Raad dat er in de stad Bogota geen sprake is van een gewapend conflict. Het aanwezige geweld wordt er daarentegen gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Dit crimineel geweld is geïndividualiseerd en doelgericht van aard, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakitè (GK)).

Verzoekers brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd, niet langer actueel of correct zouden zijn.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in de hoofdstad Bogota, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

6. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het vluchtrelaas werd niet geloofwaardig bevonden en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat verzoekers heden dreigen te worden vervolgd of gevisieerd in Colombia. Bijgevolg is verzoekers' verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

7. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers werden gehoord op het CGVS. Tijdens deze gehoren kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekers op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

De aangevoerde schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet is niet dienstig aangezien er geen sprake is van een volgend verzoek.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus worden de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES